

Isus umblă pe mare

Matei 14.22-36

Henry Allen Ironside

© SoundWords, Online începând de la: 07.03.2024, Actualizat: 07.03.2024

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Matei 14.22-36

Această minune din Matei 14 arată puterea Domnului asupra forțelor naturii într-un mod puțin diferit de minunea dintr-un capitol anterior, în care El a potolit furtuna (Matei 8.23-27).

Matei 14.22-36: Și îndată El i-a obligat pe ucenicii Săi să intre în corabie și să treacă înaintea Lui de cealaltă parte, până va da drumul mulțimilor. Și, după ce a dat drumul mulțimilor, S-a suit pe munte, deoparte, ca să Se roage; și, când s-a făcut seară, era singur acolo, iar corabia era acum în mijlocul mării, bătută de valuri, pentru că vântul era împotriva. Dar, la a patra strajă din noapte, El a pornit spre ei, umblând pe mare. Și ucenicii, văzându-L umblând pe mare, s-au tulburat, spunând: „Este o nălucă!”; și, de frică, au strigat. Dar Isus le-a vorbit îndată, spunând: „Îndrăzniți; Eu sunt, nu vă temeți!” Și Petru, răspunzându-i, a spus: „Doamne, dacă ești Tu, poruncește-mi să vin la Tine pe ape”. Și El i-a spus: „Vino!” Și Petru, coborând din corabie, umbla pe ape, ca să vină la Isus. Dar, văzând vântul puternic, s-a temut; și, începând să se afunde, a strigat, spunând: „Doamne, scapă-mă!” Și îndată Isus a întins mâna și l-a apucat și i-a spus: „Puțin-credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?” Și, când au intrat ei în corabie, vântul s-a potolit; iar cei din corabie au venit și i s-au închinat, spunând: „Cu adevărat ești Fiul lui Dumnezeu!”

Acest pasaj de aici este o imagine frumoasă a adevărului dispensațional, a doctrinei despre epoci. În versetul 22, Isus le-a spus ucenicilor Săi să se urce într-o corabie și să meargă înaintea Lui pe partea cealaltă a mării, în timp ce El va da drumul mulțimilor. Ucenicii au călătorit cu corabia fără ca Isus să fie prezent personal. Aceasta este o imagine a circumstanțelor în care se află Biserica lui Dumnezeu după moartea și învierea Domnului nostru Isus. El, care „în zilele întrupării Sale” [compară cu Evrei 5.7] era cu ucenicii Săi, nu va mai fi vizibil printre ei. Ei vor călători singuri, ca să spunem așa, pe marea agitată a circumstanțelor pământești, bucurându-se de momentul în care Îl vor vedea din nou pe Mântuitorul lor.

Hristos Însuși s-a suit pe un munte, fiind singur, pentru a se ruga - o referire la slujirea Sa actuală pentru poporul Său: El „S-a suit în înălțime” (Efeseni 4.8), unde „trăiește pururea ca să mijlocească pentru noi” [compară cu Romani 8.34; Evrei 7.25].

În timp ce El Se ruga pe munte, toți cei din corabie se aflau în mare primejdie, deoarece mica lor corabie fusese prinsă într-o furtună puternică și aruncată înapoi și încolo de valuri. Atât cât își dădeau seama călătorii, erau în pericol de a se pierde. Poporul lui Dumnezeu se găsește adesea în astfel de situații în timpul în care Domnul lucrează pentru noi în prezența Tatălui în înălțime. Poporul iubit al lui Dumnezeu se simte adesea abandonat și uitat, dar ochiul lui Dumnezeu este îndreptat întotdeauna asupra lui.

În a patra strajă din noapte, când întunericul era încă mare și „vântul era împotriva lor”, El a privit de sus și i-a văzut în necazul lor. Spre uimirea lor, El a venit pe mare, pentru a le oferi ajutorul de care aveau nevoie. Când L-au văzut, au fost mai mult speriați decât mângâiați și, în frica lor, au strigat: „Este o nălucă!”. Dar la strigătul lor îngrozit a răsunat vocea, pe care o cunoșteau atât de bine, vocea lui Isus Însuși, care a spus: „Îndrăzniți; *Eu* sunt, nu vă temeți!”.

Petru, întotdeauna impulsiv, dar credincios Domnului său, a strigat: „Doamne, dacă Tu ești, poruncește-mi să vin la Tine pe ape”. Isus i-a răspuns: „Vino!” Fără să ezite o clipă, Petru a pășit peste bordul corabiei pe apă și, spre uimirea sa, și-a dat seama că, de fapt, mergea pe apă ca și cum ar fi mers pe pământ solid. Atâta timp cât și-a ținut privirea ațintită asupra lui Isus, totul era în regulă; dar când s-a întors și a văzut valurile furioase, frica i-a umplut inima și a început imediat să se scufunde. Când apa s-a ridicat deasupra lui, a strigat: „Doamne, scapă-mă!”. Imediat citim: „Și îndată Isus a întins mâna și l-a apucat și i-a spus: «Puțin-credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?»” Petru ar fi trebuit să se gândească că el nu putea merge mai bine pe ape liniștite decât pe valuri agitate, dacă nu era purtat de puterea Domnului Însuși. Această putere este la fel de mare în furtună ca și în liniște.

Isus și Petru s-au urcat în corabia mică și vântul s-a potolit imediat. Ei au asistat la un spectacol de o putere atât de mare încât toți ucenicii au căzut înaintea Domnului, l-au închinat și au spus: „Cu adevărat, ești Fiul lui Dumnezeu!”.

Când s-au întors în ținutul Ghenezaretului, care se afla la est de Capernaum și la nord de mare, s-a răspândit repede vestea că Isus s-a întors în țară. O mulțime mare a venit la El și a adus mulți bolnavi cu ei pentru ca El să-i vindece:

Matei 14.34-36: Și, trecând dincolo, au venit în ținutul Ghenezaretului. Și, când oamenii din locul acela l-au recunoscut, au trimis în tot ținutul acela și au adus la El pe toți aceia care erau bolnavi; și îl rugau ca numai să-l atingă marginea hainei; și toți câți s-au atins au fost vindecați deplin.

Oamenii din Ghenezaret erau în mod clar impresionați de harul lui Isus și de capacitatea Sa de a-i elibera de suferința lor chinuitoare. Veneau din toate împrejurimile pentru a-și depune bolnavii la picioarele Lui. Simțeau că vor fi vindecați dacă ar putea atinge doar marginea hainei Lui, precum femeia sârmană despre care citim în Matei 9.20,21. Toți cei care s-au atins de haina Lui au fost complet vindecați. Ciucurile albastru (compară cu Numeri 15.37-39) indica faptul că El era Sfântul lui Dumnezeu, Cel ceresc, care venise pe pământ pentru a răscumpăra omenirea. A-L atinge pe El însemna viață și sănătate.

Isus și-a continuat slujirea miraculoasă și peste tot Mesianitatea Sa era atestată prin semne minunate. Aceste semne ar fi trebuit să convingă pe oricine, care căuta sincer adevărul, că El era tot ceea ce pretindea a fi. Dar liderii religioși erau indiferenți și se distanțau sau opuneau o rezistență hotărâtă, deoarece nu erau pregătiți să se smerească înaintea lui Dumnezeu. „Cei săraci ai turmei” (Zaharia 11.11) l-au ascultat pe Isus cu bucurie și au fost binecuvântați de lucrarea Sa plină de har. Ei l-au glorificat pe Dumnezeul lui Israel, pentru că le trimisese pe Unul Său.

Tradus de la: [Jesus wandelt auf dem See](#)

Titlul original: „Jesus Walks on the Sea (Matthew 14.22-36)” din „Chapter XIV: The King's Authority over All Nature” în Expository Notes on the Gospel of Matthew, New York (Loizeaux Brothers, Bible Truth Depot) 1948, pag. 184-187.

Sursa: <https://plymouthbrethren.org>

Remarca SW: Ultimul aliniat stă în cartea (⁴1959) la pag. 178/9.

Traducere: Ion Simionescu